

Chương 7

Lấy bạo chế bạo...

Từ căng tin trở lại lớp học, Tần Khả Tuyên trông thấy Ân Húc Đông mang vẻ mặt tươi cười sáng lạn ngồi ở chỗ của cô, đang vẫy tay với cô.

Tần Khả Tuyên đi tới trước mặt Ân Húc Đông, mặt không biểu cảm hỏi: “Cậu tới làm cái gì?”

Ân Húc Đông cười hì hì nói: “Đương nhiên là...” Cậu ta nhìn nhìn những ánh mắt soi mói trong lớp học, “Chúng ta ra ngoài nói đi.”

Tần Khả Tuyên dẫn đầu bước ra khỏi phòng học, Ân Húc Đông vội vàng tung tăng tung tủy theo sát phía sau.

Tần Khả Tuyên dẫn Ân Húc Đông đi lên sân thượng, “Ở đây không ai, nói.”

“Tần Khả Tuyên, cô đừng có lúc nào cũng trưng ra bộ mặt sinh vật sống chớ gần như thế chứ, ai cũng không dám tới gần cô nữa kìa, đương nhiên, ngoại trừ tôi ra!” Ân Húc Đông vênh vang đắc ý.

Tần Khả Tuyên ngẫm lại, cậu ta nói cũng không sai, hai lần may mắn thoát chết trong gang tấc từ tay cô, còn dám chạy đến trước mặt cô không lo lắng cười nói toe toét cũng chỉ có một mình cậu ta, cậu ta thật sự là một tên ngốc chẳng? “Nếu như không có việc gì, tôi đi trước.” Nói gì làm đó, không đợi Ân Húc Đông phản ứng cô đã xoay người đi.

Ân Húc Đông thấy vậy, thế sao được, mục đích của mình còn chưa có đạt được cơ mà! Cậu ta vội vàng kéo Tần Khả Tuyên lại, “Tần Khả Tuyên, không, sư phụ à! Ngài sao có thể đối xử tàn nhẫn với đồ đệ của mình như vậy chứ? Nói đi là đi à?” Ân Húc Đông ai oán, “...Được, tôi không nhiều lời nữa, tôi đến đây ấy, là muốn...cô biết rồi đó, thì là cái đó...cái đó ý, thì là Tiểu Lý Phi Dao ý!”

“Cái đó không gọi là Tiểu Lý Phi Dao.” Tần Khả Tuyên chỉnh lại lời cậu ta.

Ân Húc Đông hung phấn hỏi: “Vậy nó gọi là gì?” Nhất định là có một cái tên siêu siêu lộng lẫy.

“Phi ám khí.”

“...”

Ân Húc Đông lau lau trán, “Kệ nó ấy, gọi cái gì cũng được. Sư phụ à, ngài rút cuộc lúc nào mới chịu dạy tôi?” Cả tối hôm qua cậu đều nhiệt huyết sôi trào đến mức không ngủ được, nếu như học xong Tiểu Lý Phi Dao và Quỷ Hoa Điểm Huyết Thủ, thì cậu sẽ lập tức biến thành siêu nhân vô địch thiên hạ!

Muahahaha! Eh, thôi được, sự phụ tại thượng, đây chắc sẽ là cao thủ duy nhất cậu không địch lại!

“Cậu không cần đi học?” Tàn Khả Tuyên nghiêm túc hỏi.

Ân Húc Đông bị hóa đá tại chỗ, xấu hổ gãi gãi đầu, “Cô xem, mấy thứ trong sách giáo khoa quá nhàm chán, học xong cũng không biết có ích lợi gì, cần gì phải lãng phí thời gian đi học mấy thứ vô dụng ấy chứ?”

“Ý của cậu là, tôi là một đũa ngọc, đang lãng phí thời gian?” Từ trong ánh mắt của Tàn Khả Tuyên toát ra tí ti mùi nguy hiểm.

Ân Húc Đông thiếu chút nữa bị dọa đến cắn trúng đầu lưỡi, cậu nào có nghĩ tới Tàn Khả Tuyên ngày hôm qua còn trốn học thì hôm nay đã chăm học như vậy chứ? Hoảng hốt bù đắp sai lầm, “Tôi, tôi tuyệt đối không phải có ý này, sự phụ ngài thông minh lanh lợi, làm cái gì cũng đúng hết! Thật ra, thật ra là tôi quá ngu xuẩn, vậy nên mới cho rằng học tập là đang lãng phí thời gian, tôi mới là kẻ ngu xuẩn nhất trên đời!” Chỉ thiếu không dùng hai tay tát vào mặt thôi.

Tàn Khả Tuyên ra lệnh: “Hãy về trường học đi, sau đó sẽ tôi hỏi cậu.”

Ân Húc Đông cuối cùng vẫn không thể thực hiện được mục đích của mình, mang theo tinh thần sa sút đi ra khỏi trường THCS, quay về trường học của mình - Trường THPT nổi danh nhất thành phố B, sự phụ đại nhân thế nhưng lại nói sẽ hỏi bài cậu a!!!

Khi Tàn Khả Tuyên bước vào lớp học lại, tất cả bạn học trong lớp đều đồng loạt nhìn về phía cô, có người cảm tức, có người khinh thường, có người...đều không phải là ánh mắt tốt đẹp gì cho cam. Tàn Khả Tuyên đối với việc này thấy chẳng sao cả, bình tĩnh ngồi vào chỗ của mình.

Quả nhiên, Chu Tĩnh lập tức chạy đến bên người cô, nhỏ giọng hỏi: “Khả Tuyên, soái ca vừa nãy là gì của cậu vậy?”

Tàn Khả Tuyên không nói gì nhìn Chu Tĩnh.

Chu Tĩnh nhìn ánh mắt lạnh lùng không cảm xúc của cô, vương mắc trong lòng lại nổi lên, “Mình, mình chỉ là thấy đồng phục ảnh mặc không phải đồng phục trường chúng ta, tò mò, tò mò tại sao ảnh lại chạy tới đây tìm cậu.” Sao cô nhìn vào trong đôi mắt đen sâu không thấy đáy của Tàn Khả Tuyên thì lại lập tức cảm thấy có một luồng khí lạnh chạy dọc theo bàn chân toát lên trên?

Tàn Khả Tuyên: “Đây không phải chuyện cậu có thể tò mò.”

Vành mắt Chu Tĩnh lại bắt đầu đỏ lên.

Bạn học khác thấy vậy chỉ tiếc rên sát không thành thếp khuyên nhủ Chu Tĩnh, “Cậu sau này đừng lo lắng cho nó nữa! Loại người như nó không đáng để cậu kết bạn đâu!”

“Theo tôi thấy ấy, nó nhất định là không quyền rũ được Tào Lâm Vệ, đã mang tiếng xấu rõ ràng ở trường chúng ta rồi, bèn chạy sang trường khác dụ dỗ soái ca, soái ca đấy cũng thực là không có mắt, sao lại để nó lừa tới tay thế chứ?”

“Ôi, thực là tiếc cho một đại soái ca như vậy sắp bị hủy trong tay nó.”

“...”

Tần Khả Tuyên không thêm đề ý chuyên tâm đọc sách, mặc dù không biết mấy thứ trên đó đang nói cái gì, cô vẫn muốn đem chúng nhớ kỹ rồi tính, biết đâu sau này có ích.

Giờ lên lớp chiều hôm ấy, Tần Khả Tuyên vẫn tiếp tục chưa thể nghe hiểu, mấy sách giáo khoa trong cặp sách đều đã bị cô xem qua hết một lượt, ngoại trừ một vài ký hiệu xem không hiểu, nội dung chữ viết trên cơ bản cô đều đã thuộc dân, làm sát thủ, khả năng ghi nhớ cũng là một loại kỹ năng quan trọng.

Sau khi tan học, Tần Khả Tuyên lại đi vào trung tâm thành phố nhận nhiệm vụ tiếp tục thu thập thông tin một lát, rồi mới cất bước chạy về nhà. Trải qua tới qua và sáng nay, cô đã thử qua hai lần, lấy cái tốc độ hiện nay của cô để chạy về nhà cùng lắm cũng chỉ mất thời gian gần một chung trà mà thôi. Nếu như khôi phục nội lực rồi, dùng khinh công sẽ càng nhanh hơn nữa.

Tần Khả Tuyên đi vào trong một con hẻm mờ tối sau đó giảm tốc độ xuống đi vài bước nữa, đứng yên, chậm rãi mở miệng nói: “Ra đây đi.”

Từ trong khúc rẽ của hai đầu trước sau của con hẻm đi ra mấy người.

Đối diện Tần Khả Tuyên là một người đàn ông tóc vàng thân hình vạm vỡ hai tay khoanh trước ngực đứng ở đầu đường trước, vẻ mặt hung hăng càn quấy nhìn cô, “Cô em, xem ra cũng có bản lĩnh đấy! Nhưng mà, cũng chỉ là một con nhóc mà thôi, bọn Hoa Tử đúng là một đám trứng mềm, một con nhóc cũng giải quyết không xong, còn phiền đến bọn ta ra mặt dọn dẹp.”

Một ai đó đứng trong đám người đằng sau mở miệng thì thào: “Đại Thành ca, anh đừng xem thường con nhỏ đó, nó rất lợi hại đó!”

Tần Khả Tuyên nhận ra hắn, đó chính là một trong những tên đuổi theo Ân Húc Đông ngày hôm qua, kết quả bị thương khá nhẹ khi chọc phải cô, mấy tên khác đoán chừng còn chưa thể cử động được.

Tên có thân hình vạm vỡ được gọi là Đại Thành ca phiền chán xoa xoa tay, “Đó là do bọn mày quá vô dụng! Câm mồm đứng ra sau cho tao.”

Tên đấy nghe xong không dám lên tiếng nữa, iu xìu lui ra sau.

Tần Khả Tuyên cảm thấy chuyện này là bù đắp cho việc cô trưa nay chưa thể hoàn thành luyện thân thủ, nhìn những người này, ai nấy người cao ngửa to¹,

đều là trong hắc đạo (xã hội đen), thân thủ không đến mức quá kém, ít nhất hơn ba nữ sinh trưa nay bị đánh thối.

Môi Tàn Khả Tuyên hiem khi thấy cong lên, “Động thủ đi!”

Đại Thành ca ngậy ra một lúc, bỗng nhiên cười to: “Nhóc con, nể tình cô là con gái, chỉ cần cô dập đầu nói một câu xin lỗi gì gì đó với mọi người chẳng hạn, thì tôi sẽ không làm khó dễ cô, thế nào?”

Cái môi đang cong lên của Tàn Khả Tuyên nhếch nhếch, lời nói nhảm của mấy người này cũng quá nhiều rồi.

“Đại Thành ca, con nhóc này trông cũng được lắm, hay là chúng ta vui đùa một chút?” Một tên vẻ mặt mê gái hèn hạ đứng ở phía sau Đại Thành ca mê mẩn nhìn Tàn Khả Tuyên.

Đại Thành ca xem thường lờm hẩn một cái, “Cái loại bé gái còn chưa trưởng thành này, mà cũng muốn chơi?”

Tên đó cười hí hí nói: “Đại Thành ca, có đôi khi mùi vị của loại bé gái ngây ngô này sẽ càng chất đó, hí hí.” Mấy tên khác ở phía sau cũng hòa theo cười dâm loạn.

Tàn Khả Tuyên lách mình một cái, đi tới trước mặt cái tên đưa ra đề nghị muốn vui đùa Tàn Khả Tuyên một chút, vươn tay tóm một cái, tóm được hàm dưới của hắn, hừ lạnh một tiếng với tên đàn ông đang hết sức kinh ngạc, khễ dùng chút sức lực, thì đã làm trật hàm của hắn. Một cái tay khác cũng không rảnh rồi, thúc khuỷu tay vào ngực hắn một cái, lập tức vang lên tiếng xương sườn gãy răng rắc, cô buông tay ra, tên đó lập tức mềm oặt ngã xuống đất yếu ớt ngọ nguậy, muốn kêu cứu nhưng lại bởi vì cầm bị trật khớp không thể phát ra tiếng.

Trong khoảnh khắc tên đó ngã xuống, Tàn Khả Tuyên đập đập hai cái về lại vị trí ban đầu đứng, nhìn giống như cô chưa từng di chuyển.

Cái sự việc xảy ra trong khoảng thời gian chớp nhoáng đó rơi vào trong mắt những tên khác, đã bắt đầu thấy quá kinh khủng, làm thế nào cô ta có thể làm được? Đây cũng quá...

“Cô, cô dám đánh lén?!” Người bên cạnh run cầm cập. “Cô ê tiện quá đi!”

Đánh lén? Ê tiện? Từ trước tới nay sát thủ vẫn chưa từng làm chuyện gì quang minh chính đại.

Đại Thành ca khạc nhổ một miếng nước bọt xuống đất, mặt mũi dữ tợn xông về phía Tàn Khả Tuyên, vung nắm đấm nhắm thẳng vào mặt của Tàn Khả Tuyên.

Tàn Khả Tuyên lập tức giơ một tay lên đỡ, nghiêng người giơ chân nhắm thẳng vùng bụng không hề che chắn của hắn đập vào, thân người vạm vỡ của

Đại Thành ca lập tức giống như một cuộn giấy bay ra ngoài, nếu không phải là đám người phía sau đỡ lại hắn, có lẽ hắn đã đo đất mất rồi.

Đáng tiếc, được đỡ lại cũng không có kết quả tốt, co giật một hồi, hắn xanh mặt ối ra một ngụm máu lớn.

“Đại Thành ca!” Mọi người hoảng sợ kêu to.

Một đám người vừa sợ vừa tức đỏ rực mắt tay không tắt sắt bỏ nhào về phía Tần Khả Tuyên, kỳ thực, nguyên nhân chính của việc tay không tắt sắt là bởi vì lúc đến nghe nói chỉ là một con nhóc, không quá chú trọng, trên người đều không mang bất cứ công cụ đánh nhau nào, bọn hắn bây giờ rất muốn trên tay mỗi người đều cầm một cây Lang Nha Bồng.

Tần Khả Tuyên không lùi trái lại đón, nhanh chóng nắm lấy một cánh tay đang vung tới, bẻ răng rắc một cái, tiếp đó lại đạp một cước lên chân của hắn, lại một tiếng răng rắc, ngay sau khi tên đó ngã xuống đất kêu la thảm thiết, thì nhanh chóng quét một cước vào hông của một tên khác đang theo sau hắn, đem tên này đá dạt sang một bên, tiếp theo thì lại là đánh nghiêng về một bên, ai nấy đều bị Tần Khả Tuyên hoặc nhiều hoặc ít bẻ gãy tay hoặc là bị đá gãy xương chân.

Một con hẻm nhỏ đều tràn đầy người ngã nằm trên đất không dậy nổi, còn có chút sức lực thì ôm lấy vết thương mà rên rỉ, không sức lực cũng chỉ nằm bất động mà rên rỉ, chẳng khác nào địa ngục chôn nhân gian.

Tần Khả Tuyên vẫn có chút thất vọng, mấy tên này cũng chỉ trông có vẻ tướng tá to con chút, võ công so với nhân sĩ võ lâm hạng ba cũng không cao xa lắm.

Cô giẫm lên những người này mà đi ra ngoài hẻm, khi giẫm vào trên người của Đại Thành ca, hắn đột nhiên vươn tay nắm chặt chân cô, cô rũ tầm mắt xuống nhìn vào ánh mắt Đại Thành ca, trong mắt hắn tràn đầy không cam lòng.

Dưới chân Tần Khả Tuyên dùng sức, Đại Thành ca đau đớn rên rỉ thành tiếng, nhưng tay nắm ở cổ chân Tần Khả Tuyên vẫn nhất quyết không buông, Tần Khả Tuyên chau mày, dưới chân giẫm xuống không lưu tình nữa, răng rắc, xương sườn đã bị gãy một cái, “Ông, có tin tôi đem xương sườn trên người của ông từng cây từng cây một giẫm gãy không?”

Không cam lòng trong mắt Đại Thành ca lập tức bị khủng hoảng thay thế, con oắt con này tuyệt đối nói được thì làm được!

Hắn run rẩy buông tay ra.

Tần Khả Tuyên nhấc chân từ trong con hẻm bị hóa thành địa ngục đi ra, lúc này tiếp tục về nhà mới là nhiệm vụ hàng đầu.

Cô một đường chạy như bay, thảnh thoàng suýt đụng phải người, cũng may tốc độ của cô cũng mau tránh kịp, những người đó chỉ thấy được một bóng đen lướt qua bên người, lập tức bị dọa làm giật mình, cho rằng mình đã gặp ma.

Chú thích:

1. Người cao ngựa to (人高马大): Thành ngữ ví con người có dáng người cao to vạm vỡ, cường tráng.